

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Ek/1096/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120341662
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Šuchová LL.M
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6120341662.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, v konaní zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti povinnému: V. J., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, trvale bytom: X. XXXX/X, XXX XX Y., v konaní zastúpený: JUDr. Natália Stahovcová, advokátka, IČO: 52 012 671 so sídlom Karpatská 6, 811 05 Bratislava, v exekúcii vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Luciou Ďuricovou so sídlom exekútorského úradu Námestie slobody 59, 022 01 Čadca pod č. 349EX 312/20, o vymoženie 1.227,02 Eur s príslušenstvom, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Ek/1096/2020 zo dňa 28. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Ek/1096/2020 zo dňa 28. decembra 2020 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **m á n á r o k** voči povinnému na náhradu trov konania v súvislosti so sťažnosťou povinného vo výške 49,89 Eur.

III. Súd povinnému **n á r o k** na náhradu trov sťažnostného konania **n e p r i z n á v a**.

o d ō v o d n e n i e :

1. Dňa 28.12.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 1Ek/1096/2020, ktorým vo výroku I. zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 61I ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a vo výroku II. priznal oprávnenému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s podaním vyjadrenia k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vo výške 99,18 Eur.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 23.07.2020 domáhal od povinného vymoženia sumy vo výške 1.227,02 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., sp.zn. 441/01/19 zo dňa 28.08.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.12.2019 a vykonateľnosť dňa 10.01.2020. Dňa 27.07.2020 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi - JUDr. Lucii Ďuricovej, so sídlom exekútorského úradu: Námestie slobody 59, 022 01 Čadca, ktorý vedie exekúciu pod č. 349EX 312/20.

2.1. Dňa 21.08.2020, teda v zákonnej 15-dňovej lehote po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Vzhľadom k uvedenému návrhu na zastavenie exekúcie má odkladný účinok. Žiadal súd, aby mu priznal náhradu trov exekučného konania. Povinný vo svojom podaní namieta

neplatnosť rozhodcovskej doložky, na podklade ktorej rozhodoval rozhodcovský súd a vydal exekučný titul, ktorý je predmetom tejto exekúcie. Uviedol, že podal žalobu o neplatnosť rozhodcovského rozsudku na Okresnom súde Martin a poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Martin, sp.zn. 5Csp/27/2019 zo dňa 25.09.2019. Oprávnený uvádza, že podaním žaloby o neplatnosť exekučného titulu a odvolaním sa na ustanovenie § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. v spojení s ustanoveniami Exekučného poriadku na základe ktorých mohol spotrebiteľ podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v exekúcii už od 01.04.2017 nie je platné. K spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve uvádza, že táto bola platne a individuálne dojednaná medzi povinným a oprávneným a nikdy nebola podmienkou uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. K rozhodcovskému rozsudku uvádza, že rozhodcovský rozsudok bol povinnému doručovaný v súlade so zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ku konaniu vedenému na Okresnom súde Martin, sp.zn. 5Csp/ 27/2019 zo dňa 25.09.2019 uviedol, že toto konanie sa týka inej veci, a teda s konaním vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 1Ek/1096/2020 nemá žiaden súvis. Z tohto dôvodu ho považuje za nedôvodné.

2.2. Súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal cieľom a účelom exekučného konania, v ktorom sa rieši sporná otázka, či je exekúcia vedená po práve. Uviedol, že dôkazné bremeno spadá na ťarchu povinného. V prvom rade súd posudzoval predložený exekučný titul, konkrétne jeho formálnu a materiálnu právoplatnosť. Dospel k záveru, že exekučný titul obsahoval riadne poučenie o možnosti procesnej obrany povinného proti rozhodcovskému rozsudku, možnosti podania žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku, ako aj o lehote v ktorej je potrebné žalobu podať. Pričom poukázal na to, že lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je zákonom stanovená na 3 mesiace odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Uviedol, že povinný žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podal až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, teda ju podal oneskorene. Právomoc rozhodcovského súdu posúdil tak, že bola odvodená z platnej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy uzavretej dňa 28.08.2015 medzi oprávneným a povinným. K námietke povinného ohľadom nespôsobilého exekučného titulu v dôsledku neplatnej rozhodcovskej zmluvy vyhodnotil tak, že z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Ek/1096/2020 mal bez pochybností preukázané, že medzi povinným a oprávneným došlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ktorá napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy. Uviedol, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Ak by exekučný súd meritorne skúmal súlad plnenia, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok, či je v súlade s hmotným právom, pôsobil by ako súd tretej inštancie. Takýto výklad je neprípustný najmä z dôvodu, že platný právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje takýto postup exekučného súdu. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu určitú vec prejednať a rozhodnúť. Exekučný súd aj napriek uvedenému skúmal predloženú rozhodcovskú zmluvu a zistil, že táto bola z hľadiska formy uzavretá na samostatnej listine a nie je ani súčasťou zmluvy o úvere, ani všeobecných obchodných podmienok k nej prislúchajúcich. Zároveň z obsahu predmetnej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že uzavretie spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania Zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom (oprávneným) a dlžníkom (povinným), a ani iného zmluvného vzťahu medzi nimi a dlžník (povinný) nie je povinný prijať návrh tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa (oprávneného), pričom dlžník (povinný) vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol veriteľom (oprávneným) jasne a zrozumiteľne informovaný. Súd sa ďalej zaoberal aj obligatónymi náležitosťami tejto rozhodcovskej zmluvy v rozsahu ust. § 2 a § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. K uvedenému súd konštatuje, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti a je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami. Ďalej poukázal, že v predmetnom konaní bola právomoc rozhodcovského súdu odvodená z rozhodcovskej zmluvy a nie z rozhodcovskej doložky. Následne sa zaoberal rozsahom prieskumnej činnosti exekučného súdu, ktorý je obmedzený len na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. Exekučný súd nie je príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva ani preskúmať právne posúdenie veci všeobecným súdom Slovenskej republiky, či rozhodcovským súdom a ani nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule. Poukazuje na skutočnosť, že strany si v rozhodcovskej zmluve vybrali konkrétny rozhodcovský súd, ktorý mal rozhodovať ich spory a v posudzovanom prípade nič nenasvedčovalo tomu, že by povinný neprejavil vôľu uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Súd sa zaoberal

aj otázkou, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bola individuálne so spotrebiteľom dojednaná, vo význame, či si jej uzatvorenie v predtlačenom znení, t.j. ako celok, povinný ako spotrebiteľ sám vymienil alebo nie, či mu bola daná možnosť takejto voľby. Súd konštatuje, že povinný nenamietal, že by spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu nemal záujem uzavrieť. Súd pritom posudzuje každú spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu individuálne a zo svojej úradnej moci (tzv. ex officio), t.j. bez súčinnosti, resp. bez vyjadrenia povinného k prejavu jeho vôle, ju môže posúdiť iba do určitej miery tak, aby na jednej strane poskytol spotrebiteľovi ochranu, ktorá mu z postavenia spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu s dodávateľom vyplýva a patrí, avšak za súčasného zachovania zákonných práv dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu a prejavu jeho vôle ako jednej zo zmluvných strán. Súd nemôže z úradnej moci dospieť k záveru o tom, aké náležitosti mal samotný prejav vôle spotrebiteľa, pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je inak právne perfektná a objektívne okolnosti jej uzatvorenia jednotlivito a ani vo svojom súhrne nenasvedčujú, že by tento, inak právne perfektný úkon, obchádzal zákon (zákon č. 335/2014 Z.z.. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, Občiansky zákonník) K samotným náležitostiam vôle a prejavu vôle pri uzatváraní právneho úkonu sa subjektívne môže vyjadriť iba ten, kto prejav vôle robí. V posudzovanom prípade súd konštatuje, že z predložených listín nič nenasvedčuje tomu, že by rozhodnutie povinného podpísať a tým uzatvoriť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu ako celok a vymieniť si tak jej uzatvorenie, nebolo prejavom jeho vôle. Povinný ani netvrdil, že by nemal vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, že by konal v omyle, v tiesni a pod.. Neuvádzal ani konkrétny dôvod, pre ktorý je podľa jeho názoru zmluva absolútne neplatná. Uvádzal iba všeobecné tvrdenia, že ide podľa jeho názoru o neplatne uzatvorenú zmluvu preto, že bola nerovnovážne uzavretá na jeho škodu. Súd vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že spotrebiteľ nemusel spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavrieť, mohol jej uzatvorenie odmietnuť. Pričom v rovnaký deň uzatvoril aj dohodu o uznaní záväzku (už predtým existujúceho, na ktorý tiež nemalo vplyv či rozhodcovskú zmluvu uzavrie alebo nie), ktorú tiež nemusel uzavrieť. Súd za daného stavu nemôže prejav vôle spotrebiteľa (potvrdenej jeho podpisom) vyhlásiť, bez ďalšieho, t.j. iba na základe toho, že zmluva založila možnosť riešiť spory v rozhodcovskom konaní, za neplatný. Súd preto považoval spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu za uzatvorenú v súlade so zákonom. Súd pri svojom rozhodnutí prihliadol aj na to, že prejednávany prípad vznikol v čase zvýšenej ochrany spotrebiteľa kedy tento prípad spadá pod režim osobitného rozhodcovského spotrebiteľského konania, keďže predmetná posudzovaná spotrebiteľská zmluva bola uzatvorená po 1.1.2015. Uviedol, že ochrana spotrebiteľa zo strany súdu preto nemôže byť bezbrehá a nemôže zájsť tak ďaleko, že súd nahradí ešte aj vyjadrenie samotného spotrebiteľa o okolnostiach uzatvorenia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a o náležitostiach prejavu jeho vôle, resp. prezumuje, že vôľa spotrebiteľa nebola daná. Ochrana spotrebiteľa zo strany súdu má svoje hranice. Preto súd, po individuálnom posúdení danej veci, má za to, že oprávnený poskytol povinnému možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov v rozhodcovskom konaní a z tohto návrhu bolo zrejmé, že sa v ňom nachádzali jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Súd v napadnutom uznesení konštatoval, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bola platne uzatvorená a bola ňou založená právomoc rozhodcovského súdu (v nej uvedeného) konať a rozhodnúť spor medzi oprávneným a povinným, ktorý vznikol z medzi nimi uzatvorenej dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach. Na základe uvedeného konštatoval právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, výsledkom čoho bolo vydanie exekučného titulu na podklade ktorého možno viesť exekúciu, pretože povinný dobrovoľne nespĺnil to, na čo sa zaviazal. Vzhľadom na uvedené návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol. Ku konaniu vedenom na Okresnom súde Martin, sp.zn. 5Csp/ 27/2019 zo dňa 25.09.2019 uviedol, že predmetom konania bola iná zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a teda konanie bolo vedené v inej veci. Preto tento argument povinného súd vyhodnotil ako nedôvodný. Vzhľadom k tomu, že neboli preukázané okolnosti či skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé obsahovo naplniť niektorý z dôvodov pre ktoré by exekúcia mala byť zastavená súd návrh na zastavenie exekúcie povinného zamietol. O trovách rozhodol tak, že pri posúdení nároku na ich náhradu použil zásadu úspechu vo veci, doplnenú o zásadu zavinenia. Povinný si v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie uplatnil trovy právneho zastúpenia. Keďže súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, povinný nemá nárok na náhradu trov konania. Na druhej strane oprávnený mal v konaní úspech nárok na náhradu nákladov spojených s jeho zastupovaním v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie si uplatnil a z tohto dôvodu mu súd nárok na uplatnenú náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 99,18 Eur priznal.

2.3. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 61l ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 33 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2

zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“).

3. Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo právnenému zástupcovi povinného doručené dňa 15.01.2021, podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu, dňa 28.01.2021, teda v zákonom stanovenej lehote sťažnosť.

4. V podanej sťažnosti povinný žiadal, aby Okresný súd Banská Bystrica sťažnosťou napadnuté uznesenie zmenil a exekúciu zastavil, prípadne aby konanie prerušil podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP až do právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 18CrS/1/2020 na základe podanej žaloby o zrušenie rozhodnutia v rozhodcovskom konaní. V prípade úspechu si povinný uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 100%. Povinný prostredníctvom právneho zástupcu vo svojej sťažnosti namietal neexistujúci odkaz na ustanovenie § 611 ods. 3 Exekučného poriadku a nesprávne právne posúdenie veci. Poukazuje na ustanovenie § 46 ods. 3 ZoRK, v ktorom je uvedené, že ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku za podmienok podľa osobitného predpisu (Exekučnom poriadku). Pripúšťa, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie tento zákon už explicitne neupravoval podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ale uvedenú možnosť je potrebné vykladať v prospech spotrebiteľa. Poukazuje na vzor poučenia uvedeného v prílohe č. 1 ZoRK, ktoré obsahuje text: „Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku môžete podať aj po tom, ako sa začala exekúcia a bolo Vám doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Vzor žaloby, ktorý môžete jednoducho vyplniť a podať do 15 dní od doručenia upovedomenia, Vám zašle súdny exekútor.“ Ďalej poukazuje na prílohu č. 2, podľa ktorej výzva spotrebiteľovi by mala obsahovať túto vetu: „Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku môžete podať aj po tom, ako sa začala exekúcia a bolo Vám doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Vzor žaloby, ktorý môžete jednoducho vyplniť a podať do 15 dní od doručenia upovedomenia, Vám zašle súdny exekútor.“ V prípade, že by uvedené ustanovenia ZoRK neboli platné, považuje povinný nevyhnutné, aby v Rozhodcovskej zmluve bola klauzula o tom, že takúto žalobu počas exekúcie už nemôže podať. Zároveň uvádza, že daná vec mala byť riešená v prechodných a záverečných ustanoveniach Exekučného poriadku a v novele ZoRK. Povinný ďalej uvádza, že spotrebiteľská zmluva je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi a nesprávnosť údajov o RPMN. Namietal materiálnu nesprávnosť predloženého exekučného titulu. Namietal použitie „Dohody o poskytovaní služieb“ pri výpočte RPMN a vzhľadom k uvedenému povinnosť aplikovania zákona č. 129/2010 Z.z. Na preukázanie svojich tvrdení vykonal výpočet plnení na ktoré sa zaviazal povinný. Dospel k záveru, že úrok pri poskytnutom spotrebiteľskom úvere je nepochybne v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Na základe uvedeného je povinný presvedčený, že rozhodcovský súd pri vydaní rozsudku postupoval v rozpore s ust § 39 ods. 2 ZoSRK, podľa ktorého nemožno prisúdiť, čo odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a rozhodcovský súd mal z uvedeného dôvodu po posúdení žaloby túto zamietnuť, rovnako, ako zmluvu s totožne upravenými právami a povinnosťami zmluvných strán už posúdil všeobecný súd v rozhodnutí, na ktoré sme poukázali.

5. Oprávnený sa k sťažnosti vyjadril a rozhodnutie súdu považuje za vecne správne. Navrhuje, aby súd nevyhovel sťažnosti povinného, túto sťažnosť zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. K námietkam týkajúcim sa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX. zo dňa XX.XX.XXXX uviedol, že tieto povinný v návrhu na zastavenie exekúcie ani neuviedol. Napriek vyššie uvedenému oprávnený s tvrdeniami povinného uvedenými v sťažnosti nesúhlasí, pretože sú v rozpore s obsahom zmluvy medzi oprávneným a povinným a rozhodnutie súdu považuje za vecne správne. Poukázal na to, že exekučný súd nemožno za žiadnych okolností považovať za odvolací súd alebo dovolací súd, teda súd, ktorý bude preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní. V exekučnom konaní sa právo nenachádza, iba sa vykonáva. V rámci exekučného konania možno preskúmať okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a nie okolnosti, ktoré nastali pred jeho vznikom. Okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu mal povinný možnosť uplatniť v základnom konaní zákonom stanoveným spôsobom (podaním žalobnej odpovede, žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku do 3 mesiacov odo dňa jeho doručenia). Exekučné konanie nie je konaním, v ktorom sa exekučné tituly preskúmajú. Súd v exekučnom konaní je v celom rozsahu viazaný exekučným titulom. Uviedol, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Vo vzťahu k tvrdeniam povinného, uviedol, že povinný mal možnosť pred uzavretím zmluvy oboznámiť sa s obsahom všetkých podpisovaných dokumentov. Lahkovážnosť pri

podpisovaní predložených dokumentov nemôžu byť v prospech povinného a na ťarchu veriteľa. Povinný mal dostatok času oboznámiť sa so všetkými dokumentmi, ktoré podpisoval a všetkými právnymi úkonmi, ktoré robil. Jeho tvrdenia považuje oprávnený za účelové, s úmyslom namietať nulitosť exekučného titulu a zastavenie exekučného konania. Oprávnený sa stotožňuje so záverom že súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. A v prípade existencie taxatívne vymedzených dôvodov v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia byť v ňom uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Ďalej sa zaoberá tým, čo sa považuje za písomný právny úkon. Uviedol, že právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Zmyslom písomnej formy právneho úkonu je o.i. zabezpečiť určitú formu právnej istoty a stability v zmluvnom vzťahu práve pred situáciou, aby následne nedochádzalo k sporovaniu toho, čo bolo dohodnuté, teda aký bol obsah vôle a čo prejav vôle zahrňoval a ako bol urobený. Konanie povinného považuje za jednoznačne preukázanú byť viazaný právnym úkonom, na ktorý pripojil svoj podpis, a to s takým obsahom, v akom mu bol predložený. Povinnému bola predložená Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a rozhodcovská zmluva na samostatných listinách. Z názvu každého z uvedených právnych úkonov vyplýva, že ide o dva samostatné právne úkony. Z obsahu oboch zmlúv nesporne vyplýva, že sú uzatvárané nezávisle a že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K právu podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v exekúcii oprávnený uviedol, že pod osobitným predpisom uvedeným ZoRK sa síce považoval Exekučný poriadok. Avšak jednalo sa o konania, ktoré začali pred 01.04.2017. Exekučný poriadok totižto podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku po podaní návrhu na vykonanie exekúcie od 01.04. 2017 neprípúšťa. To že nedošlo k odstráneniu odkazu v ZoRK nemá vplyv na neexistenciu práva podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v exekúcii. Uviedol, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je v exekučnom konaní neprípustná a je podaná po uplynutí lehoty stanovenej v § 46 ods. 1 ZoRK. Na základe takejto žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá bola podaná po uplynutí zákonnej lehoty, nemôže prísť k zrušeniu exekučného titulu a na platnosť exekučného titulu preto nebude mať rozhodnutie súdu o žalobe povinného žiaden vplyv. K poučeniu povinného oprávnený uvádza, že povinný bol v rozhodcovskom rozsudku poučený, že má právo podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 3 mesiacov odo dňa doručenia, toto svoje právo však nevyužil. Zároveň žiadny právny predpis neukladá oprávnenému (veriteľovi), že má poučiť spotrebiteľa o tom, že nemá resp. po zmene zákona stratil právo podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní. Oprávnený tvrdí, že povinný sa vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie a ani v podanej sťažnosti neopiera o tvrdenia, ktoré by zakladali jeden zo zákonných dôvodov zastavenia exekúcie. Uvádza, že súd sa pri rozhodovaní o návrhu povinného vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a dospel k správne záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný.

6. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho

exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

11. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

12. Podľa § 61l ods. 3 prvá veta Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

13. Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSRK“), ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii. (Pod poznámkou 28 sa uvádza Zákon NR SR č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, Exekučný poriadok).

14. Podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.3.2017, exekútor poverený vykonaním exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa osobitného predpisu (pozn. zákon č. 335/2014 Z.z.) v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. Poučenie musí obsahovať aj vzor žaloby podľa osobitného predpisu (poznámka príloha č. 3 k zákonu č. 335/2014 Z.z.).

15. Podľa § 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmiernu v ňom schváleného.

16. Podľa § 53 ods. 3 písm. f/ Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a 1. spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov, 2. rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore nebolo vydané rozhodcom, ktorý bol v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, 3. rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore nebolo vydané stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, 4. rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné.

17. Podľa § 45 ods. 1 písm. e) ZoSRK, účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy.

18. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, vyjadrenia oprávneného bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

19. Po preskúmaní veci sa súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, ktoré vyšší súdny úradník dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Na margo uvedeného súd poukazuje na skutočnosť, že vyšší súdny úradník postupoval správne, keď na posúdenie dôvodnosti návrhu povinného na zastavenie exekúcie, opierajúceho sa o námietky týkajúce sa neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (niekde uvádzanej ako rozhodcovskej doložky) ako aj podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vyšší súdny úradník si procesne správnym postupom vyhodnotil splnenie podmienok, ktoré nastali pred uzatvorením rozhodcovskej zmluvy, ako aj samotné náležitosti rozhodcovskej zmluvy, ktoré sú vyžadované pre nadobudnutie jej platnosti v zmysle zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Rovnako správne vyhodnotil, že konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedené na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 5Csp/27/2019, na ktoré sa odvolával povinný sa týka inej veci a správne odôvodnil, že argumenty z tohto konania nemožno použiť na prejednanú vec.

20. V podanej sťažnosti povinný svoje dôvody na zastavenie exekúcie rozšíril o tvrdenie, týkajúce sa neexistencie ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku. Ďalej namietol aplikáciu ustanovenia § 46 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vrátane prílohy č. 1 a 2 k tomuto zákonu, ktorá sa týka možnosti podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku do 15 dní po doručení upovedomenia o začatí exekúcie povinného. Teda, že takúto žalobu s príslušnými právnymi účinkami je možné podať aj v rámci exekúcie. Zároveň tvrdil, že ak by súd vyhodnotil túto úvahu ako neakceptovateľnú, v dokumentácii pre spotrebiteľa by sa mala nachádzať klauzula o ich nepoužiteľnosti. V závere v sťažnosti rozširuje dôvody na zastavenie exekúcie o neplatnosť samotnej spotrebiteľskej zmluvy pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi. Z toho odvodzuje, že rozhodcovský súd konal v rozpore s ustanovením 39 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

21. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

22. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 21. odôvodnenia, súd nad rámec uvedeného k argumentácii povinného v podanej sťažnosti uvádza, že ustanovenie §61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré súd exekúciu zastaví, pričom povinný, ako nositeľ dôkazného bremena k svojim tvrdeniam, musí v návrhu na zastavenie exekúcie uviesť okolnosti, ktoré podľa neho, po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

23. Sudca v úvode uvádza, že konanie, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 18Csr/1/2020 už bolo právoplatne skončené. Vzhľadom na uvedené, sudca bude pri vyhodnocovaní námietok vznesených v tomto konaní vychádzať zo záverov tohto konania a z prieskumu, ktorý je povinný vykonať v zmysle Exekučného poriadku.

24. Okresný súd Martin rozsudkom č.k. 18Csr/1/2020-169 zo dňa 13.05.2021 zamietol žalobu povinného o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia. Uvedený záver okresného súdu bol následne potvrdený aj uznesením Kajského súdu Žilina č.k. 9CoSR/2/2021-223 zo dňa 25.11.2021. Rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 05.01.2022. Pre rozhodnutie vo veci boli použité listinné dôkazy z pripojených spisov rozhodcovského konania a z pripojenej veci vedenej na Okresnom súde Martin sp.zn. 5Csp/27/2019. Súd dospel k záveru, že povinný podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku po uplynutí prekluzívnej lehoty v zmysle ust. § 46 ods. 1 ZoSRK. Vzhľadom k tomu, že táto lehota je hmotnoprávnou lehotou jej uplynutím toto právo povinného brániť sa voči rozhodcovskému rozsudku zaniklo. Sudca sa stotožňuje s právnym názorom sudcu Okresného súdu Martin v tom, že z právnej úpravy ZoSRK nevyplýva, že by povinnému plynula nová lehota na podanie takejto žaloby, a to ani v zmysle ust. § 46 ods. 3 ZoSRK tak, ako to uvádza povinný aj v rámci exekúcie. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia mohol byť rozhodcovský rozsudok preskúmaný postupom podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku len v konaniach začatých do 31.3.2017. Po tomto dátume už Exekučný poriadok takúto právnu úpravu neobsahuje. Relevantným ustanovením pre posúdenie včasnosti podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je lehota na podanie žaloby o zrušenie tohto rozhodcovského rozsudku podľa § 46 ods. 1 ZoSRK. Tým, že povinný ako spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku včas, v lehote podľa § 46 ods. 1 ZoSRK, došlo k zániku práva podať túto žalobu na súd (§ 583 OZ). Sudca poukazuje na to, že povinný ako účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania bol poučený, že môže podať žalobu proti druhému účastníkovi na súde z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v lehote 3 mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku a vzor žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku možno nájsť na webovom sídle MS SR www.justice.gov.sk <<http://www.justice.gov.sk>>. K námietke povinného o tom, že mu mala byť poskytnutá informácia o tom, že nemôže použiť žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v exekúcii sudca uvádza, že zákon uvedenú poučovaciú povinnosť neukladá. Bolo by nelogické vyžadovať splnenie niečoho, čo nemôže byť uplatnené. Takto by mohlo dôjsť nedorozumeniam a riziko chaosu by bolo väčšie oproti situácii keď to čo nemôže byť použité, nebude povinným poskytované ani ako negatívna podmienka. Pre zachovanie práv spotrebiteľa je úplne v poriadku, keď takéto poučenie nie je povinnému dané. Okresný súd Martin z listinných dôkazov vrátane spisového materiálu rozhodcovského súdu, sp.zn. 441/01/19 mal preukázané, že v rámci poučenia spotrebiteľa sa nenachádza poučenie o tom, že môže podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v exekúcii. Takýto stav považuje sudca

za dostatočný pre zachovanie práv spotrebiteľa. Tým že sa poučenie v dokumentácii nenachádzalo a uvedené nevyplýva ani zo zákona sudca vyhodnotil námietku povinného ako nedôvodnú.

25. Ďalej sudca pokračuje v objasnení prieskumnej činnosti exekučného súdu v prípadoch, kedy oprávnený podá návrh na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým je spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok. V prvom rade je nevyhnutné uviesť, že v exekúciách začatých po 01.04.2017, exekučný súd nemá právomoc ísť do jeho materiálneho prieskumu veci. Takéto oprávnenie exekučnému súdu nevyplýva z Exekučného poriadku. Zákonodarca novou právnou úpravou dal do rovnováhy princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym), t.j. zodpovednosti osoby pri ochrane svojich práv s princípom ochrany práv spotrebiteľa. Zákonodarca si uvedomil, že ochrana spotrebiteľa súdmi ako reakcia na nekritické vydávanie rozsudkov rozhodcovskými súdmi v prospech veriteľov, zašla najmä v exekučnom konaní príďaleko a preto nastolil rovnováhu medzi právami veriteľov a aj dlžníkov - spotrebiteľov. Inými slovami má byť vymáhanie dlhov veriteľmi v súlade s dobrými mravmi, oproti čomu stojí zodpovedné aktívne správanie spotrebiteľov v súvislosti so vznikom ako aj vymáhaním dlhov. Zaviedol preto rozhodcovské spotrebiteľské konanie so všetkou disciplinárnou zodpovednosťou rozhodcov pod štátnym dozorom Ministerstva spravodlivosti SR ako aj stanovením veľkorysých podmienok pre podanie žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku spotrebiteľom a na druhej strane obmedzil možnosť napádania neplatnosti rozhodcovských spotrebiteľských zmlúv v exekučnom konaní, najmä so zreteľom na cieľ a charakter exekučného konania, ktoré primárne neslúži k riešeniu sporov (vrátane sporov o platnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy), ale k vymáhaniu judikovaných nárokov. Preto aj judikatúra pred roku 2015 je prekonaná. Vzhľadom k uvedenému súd musí právnou argumentáciu povinného v tomto smere vyhodnotiť ako nedôvodnú. V zmysle súčasnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, exekučný súd je povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a právomoc rozhodcovského súdu a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku v spotrebiteľskej veci so zákonom znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. (uznesenie IV. ÚS 38/2020) Z uvedeného teda vyplýva, že exekučný súd sa v prvom rade musí zamerať na prieskum predloženej rozhodcovskej zmluvy. Následne musí posúdiť právomoc spotrebiteľského rozhodcovského súdu/rozhodcu, ktorý vec rozhodoval a následne preskúma predložený exekučný titul. Uvedené vyplýva aj zo systematického usporiadania bodov 1. až 4., ktoré sa nachádzajú v § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku. Tieto body sú totižto usporiadané od najvšeobecnejšieho ku najkonkrétnejšiemu. Prvý bod rieši otázku predpokladov rozhodcovského konania so zreteľom na náležitosti rozhodcovskej zmluvy. Ak ten je splnený, umožňuje zákon povinnému namietat' druhý a tretí bod týkajúci sa samotného rozhodcovského súdu a ak sú splnené všetky tri body, môže povinný namietat' 4. bod týkajúci sa náležitostí rozhodcovského rozhodnutia a jeho vykonateľnosť. Keďže povinný namietal všetky body ustanovenia § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, v tomto konaní musia byť zodpovedané všetky tieto otázky v nastolenej postupnosti.

26. Exekučný súd je teda povinný zaoberať sa len otázkou platného, resp. neplatného uzavretia rozhodcovskej doložky v prejednávanej veci. Otázkou však je, v akom rozsahu tak musí vykonávať. Exekučný poriadok v platnom znení pripúšťa obranu povinného (v exekúcii vykonávanej na podklade spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku) okrem dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, založenú i na dôvodoch uvedených v § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, pretože dôvody, pre ktoré by súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie možno vzťahovať i na prípadné rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie (a to vzhľadom k tomu, že exekúciu možno zastaviť v každom jej štádiu). V uvedenom ustanovení reagoval zákonodarca na právnou úpravu spotrebiteľského rozhodcovského konania podľa ZoSRK a široko koncipované dôvody podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku zo strany spotrebiteľa (§ 45 až 47 ZoSRK). Niet teda dôvodu, aby exekučný súd v konaniach začatých po 01.04.2017 preskúmal platnosť právnych úkonov, ak tu existuje riadny exekučný titul, ktorý vydal stály rozhodcovský súd ako subjekt na to oprávnený, ktorého činnosť je pod dohľadom Ministerstva spravodlivosti SR. Námietky neplatnosti rozhodcovskej zmluvy tak podľa názoru sudcu bolo možné uplatniť v nachádzacom konaní (spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní), čo vyplýva i z cieľa exekučného konania, ktorým nie je opätovné riešenie sporov, ale nútený výkon práva priznaného exekučným titulom. Povinný mohol neplatnosť rozhodcovskej zmluvy namietat' v žalobnej odpovedi pred rozhodcovským súdom, alebo následne podaním žaloby

o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak však povinný ako spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku (pričom o možnosti jej podania ho rozhodcovský súd poučil a zároveň odkázal na jej vzor na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR www.justice.sk), je jeho obrana vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve zúžená len na dôvod uvedený v ustanovení § 53 ods. 3 písm. f/ bod 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučný súd skúma rozhodcovskú zmluvu len v rozsahu či spĺňa podmienky podľa osobitných predpisov. Podľa gramatického, systematického a logického výkladu treba pod spíňaním podmienok rozhodcovskej zmluvy chápať skúmanie náležitostí spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 - 5 ZoRK, prípadne § 3 ZoSRK. Tento dôvod je aj prvým z dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e/ ZoSRK. Druhým dôvodom podľa § 45 ods. 1 písm. e/ ZoSRK je celková neplatnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy. Keďže v danej veci bola uzavretá spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa ZoSRK, povinný bol oprávnený v danej veci podať žalobu o zrušenie rozhodcovského súdu. Keďže túto možnosť nevyužil, mohol napadnúť rozhodcovskú zmluvu iba z prvého dôvodu uvedeného v § 45 ods. 1 písm. e) ZoSRK, ktorý sa týka nedodržania podmienok podľa § 3 ZoSRK, prípadne všeobecných náležitostí podľa OZ. V exekučnom konaní teda nemožno podľa § 53 ods. 3 písm. f/ bod 1. Exekučného poriadku ako relevantnú obranu uvádzať i neplatnosť rozhodcovskej zmluvy z druhého dôvodu uvedeného v § 45 ods. 1 písm. e/ zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pretože uvedené z textu právnej normy nevyplýva. Pokiaľ by to zákonodarca výslovne v texte tejto právnej normy uviedol, exekučný súd by bol povinný daný prieskum vykonať. (podporne vid'. Uznesenie II. ÚS 231/2021-12 zo dňa 24.05.2022)

27. Sudca navyše dopĺňa, že uvedené sa týka neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Iný postup exekučný súd má v prípade neuzavretia rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy (jej neexistencie). Tento dôvod ZoSRK osobitne neupravuje ako dôvod žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Inými slovami, zákonodarca túto vážnu vadu rozhodcovského konania dovolil povinnému relevantne použiť i v rámci exekučného konania, čo exekučný súd považuje za správne. V prejednávanej veci však nešlo o prípad neuzavretia (neexistencie) rozhodcovskej zmluvy.

28. V danom prípade bola neplatnosť rozhodcovskej zmluvy povinným naviazaná na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sa týkali nesplnenia formy a obsahu predloženej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy ako aj samotná spotrebiteľská zmluva, ktorú povinný považuje za v rozpore s dobrými mravmi pre nesprávny RPMN a výšky úroku. Túto obranu nemôže súd akceptovať z dôvodu, že sa jedná o druhý dôvod podľa § 45 ods. 1 písm. e/ ZoSRK a v prípade, že povinný bol toho názoru, že boli naplnené dôvody uvedené v písm. i) a j) § 45 ods. 1 ZoSRK, uvedené mal povinný riešiť podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vzhľadom k uvedenému a k tomu, že uvedené sa netýka náležitostí rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ZoSRK, tieto dôvody stoja mimo rozsahu § 53 ods. 3 písm. f/ bod 1 Exekučného poriadku. Preto sa ním exekučný súd nemôže zaoberať. Inak by zasahoval do kompetencie kauzálny príslušného súdu.

29. Sudca teda rozhodcovskú zmluvu preskúmal v intenciách ustanovenia § 53 ods. 1 písm. f) bodu 1. exekučného poriadku v nadväznosti na vznesené námietky povinného. Sudca uvádza, že je nesporné, že táto zmluva bola uzatvorená medzi oprávneným a povinným dňa 31.08.2015, a teda po nadobudnutí účinnosti ZoSRK. Z bodu 3. vyplýva, že táto zmluva sa vzťahuje na všetky spory, ktoré vznikli zo zmluvy o revolvingovom úvere s číslom totožným s číslom spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy (č. XXXXXXXXXXXX). Z dokumentácie, ktorá tvorí obsah spisu oprávnený preukázal uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, pričom jej posúdením bolo správne definované, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, pretože táto vznikla zo spotrebiteľského vzťahu. Vzhľadom k uvedenému povinný požíva ochranu ktorá spotrebiteľovi prináleží.

30. Z obsahu rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že táto bola uzavretá v písomnej forme na samostatnej listine, a teda bola oddelená od spotrebiteľskej zmluvy. Cieľom obsahovej a formálnej oddelenosti je pritom ochrana spotrebiteľa a jeho reálny a skutočný súhlas s prejednaním sporu mimo rámca všeobecného súdnictva. Zmluva bola zreteľne označená veľkým tlačným písmom a obsahovala povinné náležitosti v zmysle § 3 ods. 3 ZoSRK, a teda obsahovala identifikačné údaje zmluvných strán (záhlavie), označenie spotrebiteľskej zmluvy (bod 3.), označenie stáleho rozhodcovského súdu (bod 5.), webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu (bod 3.), poučenie podľa prílohy č. 1 ZoSRK (bod 8.). Z obsahu poučenia vyplýva, že sa jedná o poučenie, ktoré je formulované priamo zákonom. Sudca nad rámec svojej povinnosti, ktorá mu vyplýva z Exekučného poriadku k námietke povinného o tom, že sa jedná o predtlačené poučenie, a tým pádom o nedostatok kontraktačnej činnosti dodávateľa, ktorý mal

k nemu pristupovať s odbornou starostlivosťou uviedol, že nemožno oprávnenému dávať za vinu to, čo ukladá zákon. Dodávateľ si doslovne splnil svoju poučovaciu povinnosť, ktorá mu vyplývala z prílohy č. 1 k ZoSRK. Z tohto dôvodu takéto „poňatie“ zákonnej povinnosti do zmluvy nemôže mať charakter neodbornej starostlivosti pri uzatváraní spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy. Z obsahu spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy ďalej nevyplýva, že by obsahovala dohodu o osobe konkrétneho rozhodcu a nevyplýva z nej, že by podmieňovala uzatvorenie spotrebiteľskej zmluvy. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva obsahuje aj možnosť po podpise rozhodcovskej zmluvy odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy do 14 dní bez udania dôvodu, čo povinný „nevyužil“. Aj v zmysle vyššie citovaného disentu a ako aj vzhľadom na všeobecnú akceptovanú právnu premisu, že u každého sa rozumové schopnosti človeka posudzujú a považujú na úrovni priemerne spôsobilé osoby vnímať a posúdiť v styku jazykové vyjadrenie právnych noriem. Preto nemožno urobiť iný záver, než ten, že povinný si prečítal rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola na osobitnom dokumente a ktorá obsahovala len 7 bodov vrátane posledného a svojim podpisom vyjadril súhlas s jej obsahom. Ak v ňom veriteľ dal povinnému „bianco“ dôvod odstúpenia od zmluvy, je nemožné rozumne vyvodiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ibaže by sme každého spotrebiteľa v tomto smere považovali za nespôsobilého poznať význam slova odstúpiť od zmluvy, akoby bol tento pojem výlučne právnym pojmom, ktorý sa nepoužíva v bežnom živote. Keďže povinný v obrane nenamietal dôvody podľa § 53 ods. 3 písm. f/ bod 1 Exekučného poriadku a ani ich exekučný súd ex offo nenašiel, museli byť návrh a rovnako tak i jeho sťažnosť podľa § 250 ods. 1 CSP súdom posúdené ako nedôvodné. Vzhľadom k uvedenému je možné konštatovať, že rozhodcovská zmluva platne založila právomoc rozhodcovského súdu, ktorý vydal vo veci rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní. Zároveň treba podotknúť, že spor rozhodoval rozhodcovský súd podľa ZoSRK, ktorý na postavenie povinného ako spotrebiteľa prihliadal.

31. Pokiaľ ide o námietku povinného o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vec prejednať a rozhodnúť, sudca uvádza, že v danom prípade vec bola prejednaná Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným pri Asociácii Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, IČO: 45 744 939 ustanoveným rozhodcom Mgr. Branislavom Bušom. Sudca uvádza, že v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve sa zmluvné strany dohodli, práve na tomto spotrebiteľskom rozhodcovskom súde (bod 5., písm. a). Ďalej sudca lustráciou z webovej stránky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ako aj z webovej stránky rozhodcovského súdu mal preukázané, že tento rozhodcovský súd bol v čase rozhodovania zapísaný v príslušnom registri, ktorý je vedený Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Rovnako aj rozhodca, ktorý uvedenú vec prejednal a rozhodol o nej je zapísaný do zoznamu rozhodcov od 20.02.2015, tzn. jedná sa o rozhodcu, ktorý je oprávnený konať v spotrebiteľských sporoch. Vzhľadom na uvedené skutočnosti argumentácia povinného o tom, že spotrebiteľský rozhodcovský súd nemal právomoc vec prejednať a rozhodnúť nemôže byť akceptovaná.

32. Uvedený rozhodcovský súd následne vydal Rozhodcovský rozsudok, sp.zn. 441/01/19 dňa 28.08.2019, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 01.01.2020. Námietka ohľadom doručenia tohto rozsudku bola riadne posúdená v konaní vedenom na Okresnom súde Martin sp.zn. 18Csr/1/2020. Z listín pripojeného rozhodcovského spisu bolo zistené, že rozhodcovský súd doručoval písomnosti a aj rozsudok, na adresu do vlastných rúk žalobcovi, uvedenú v spotrebiteľskej zmluve. Žalobca ako žiadateľ o spotrebiteľský úver poskytol žalovanému v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru adresu: X., XXX XX Vrútky a na túto adresu bol doručovaný napadnutý rozhodcovský rozsudok. Z obsahu spisového materiálu rozhodcovského súdu nebolo zistené oznámenie žalobcu o zmene adresy. Stály rozhodcovský súd nezistil inú adresu ani lustráciu v registri obyvateľov, ako to preukazuje záznam a lustrácia z pripojeného rozhodcovského spisu na č.l. 42 - úradný záznam a č.l. 40 lustrácia (ods. 23). Z lustrácie v registri obyvateľov bolo zistená totožná adresa trvalého pobytu: X. XXX XX Vrútky. Zásielka s rozhodcovským rozsudkom sa vrátila rozhodcovskému súdu 18.9.2019. V súlade s ust. § 33 ods. 2 ZoSRK, bolo dôvodné považovať po siedmych dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky s rozsudkom stálemu rozhodcovskému súdu za doručení, t. j. dňom 26.9.2019. Vzhľadom na zistený skutkový stav, keď súd nezistil vady ani pri doručovaní spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku a ani iné pochybenia, ktoré by mali vplyv na jeho vykonateľnosť súd predložené rozhodnutie považuje za exekučný titul. Námietky ohľadom nevykonateľnosti exekučného titulu, nemohli byť teda súdom posúdené ako relevantné.

33. K ďalším tvrdeniam povinného a v súvislosti s prejavom jeho nespokojnosti s rozhodnutím predloženým exekučnému súdu ako exekučný titul, exekučný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo

na úspech v spore, resp. právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany sporu ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strán sporu. Tu súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010), ktorý konštantne uvádza, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

34. Súd v tomto smere dodáva, že za skutkového stavu, keď oprávnený disponuje právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, exekučný súd nemôže oprávnenému odoprieť právo domáhať sa súdnej ochrany pri výkone priznaného práva. Oprávnený si v exekučnom konaní iba uplatňuje právo priznané mu vykonateľným exekučným titulom, ktoré nebolo povinným splnené dobrovoľne, t.j. realizuje svoje právo. Nekoná v rozpore s právom.

35. Súd po posúdení uvedených dôvodov, ktoré by mohli mať za následok zastavenie exekúcie a vzhľadom na zistený skutkový stav konania uvádza, že povinný nepreukázal existenciu dôvodu, pre ktorý by malo dôjsť k zastaveniu exekúcie. Je teda možné konštatovať, že exekúcia je vedená dôvodne, tzn. po práve.

36. Súd ďalej zdôrazňuje, že exekučný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou. Podstatou exekučného konania je nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia a s tým spojená ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov exekučného konania. Vzhľadom na uvedené sudca konštatuje, že povinným tvrdené dôvody zastavenia exekúcie, považoval za nepreukázané. Z tohto dôvodu sudca podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju. (výrok I. tohto uznesenia)

37. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

38. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

39. Podľa § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

40. Súd v zmysle § 199a ods. 1 Exekučného poriadku priznal oprávnenej voči povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s jej vyjadrením k sťažnosti povinného spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby vo výške 30,71 Eur, k tomu prináležiaci režijný paušál vo výške 10,87 Eur, a 20 % DPH, t. j. 49,89 Eur. Po právoplatnosti tohto uznesenia súd vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku. (výrok II. tohto uznesenia)

41. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

42. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

43. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. V konaní o návrhu na zastavenie exekúcie je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska mal úspech. Keďže súd v sťažnostnom konaní sťažnosť povinného zamietol, povinnému teda ako neúspešnej strane sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. (výrok III. tohto uznesenia)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).